

Recensent: Coleta Platenkamp

Martin L.G. Harlaar: 'RoSe' Uitgeverij United PC, 2014. ISBN: 9783710316296 (Alcohol-, hard- en softdrugs verslaving/ Borderline/ Persoonlijkheids Stoornis/ Manische Depressie/ Eenzaamheid/ Goed leven/ Persoonlijke Relaties/ Veerkracht/PO/ED/1) Zie ook: <http://nl.united-pc.eu/>
Hernieuwde (door ons gelezen) uitgave: 2015, uitgegeven door <http://www.shopmybooks.com/NL/en/book/rev-dr-martin-lg-harlaar/rose-het-hele-verhaal-o>

Soort boek/Ziekte Stijl:

Boek van 200 pagina's (2014) waarin de auteur beschrijft hoe hij Rose, een vrouw met onder andere een borderline stoornis ontmoet heeft en een relatie met haar krijgt. Hij beschrijft hoe ze langzaam maar zeker steeds meer last krijgt van haar psychische beperkingen, de borderline stoornis, depressies, verslaafd raakt aan drank en drugs. Hij licht toe hoe dat hun liefde en relatie ook langzaam maar zeker kapot maakt en hoe zij sterft aan een overdosis drugs. In 2015 heeft de schrijver het boek herschreven en is het boek 215 pagina's. Toegevoegd zijn verhalen over Rose uit de periode dat de schrijver haar nog niet kende. Boek met illustraties, songteksten en foto's.

Beschrijving op site van de uitgever <http://www.shopmybook.com>

'Rose is een vrouw met vele, erg uiteenlopende, gezichten. Toch houdt bijna iedereen van haar maar hoewel zij op haar beurt ook van iedereen probeert te houden kan ze, mede door een psychiatrische aandoening, niet van zichzelf houden. Dit leidt haar op een weg van drank- en drugsgebruik en eenzaamheid die haar langzaam maar zeker zal slopen.

Over de schrijver:

Martin L.G. Harlaar woont in Amsterdam en is Reverend Doctor (pastor) bij WWI International. Hij heeft zijn middelbare schoolopleiding gevolgd aan de Jacob van Liesveldt te Hellevoetsluis en heeft een aantal jaar in de verpleging gewerkt. Hij is gescheiden vader van twee zoons. Zie ook: <https://www.facebook.com/mlgharlaar> en <http://www.shopmybook.com/wwwaowItems/2014/07/24/16395412411374655367000/excerpt/excerpt.pdf>

Korte beschrijving:

De auteur van het boek beschrijft op indringende wijze hoe Rose opgroeide en haar psychische problemen kreeg. Daarnaast licht hij toe hoe zij elkaar tegenkwamen, een relatie kregen, er kinderen waren, samenwoonden, hun relatie fout ging en Rose uiteindelijk aan een overdosis drugs stierf. Martin was eerder getrouwd met Britt, met wie hij ook een zoontje kreeg, Martin. Rose had een dochter Liesje samen met Freek, en waarschijnlijk een zoon Bram samen met Martin. Terwijl Rose een relatie had met Freek en Martin met Britt samen was, vielen Martin en Rose voor elkaar. Gedurende die periode werden ook regelmatig drugs gebruikt.

Harlaar licht toe hoezeer hij van Rose hield, wat zij samen deden, hoe hij haar steeds geloofde, en met haar goede tijden kende. Maar Rose is regelmatig depressief en de borderline stoornis van Rose gaat domineren en Rose raakt alcohol en drugs verslaafd. Het maakt dat zij regelmatig hulp moest hebben, opgenomen werd en ook

Harlaar steun zoekt bij een psycholoog. Samenleven is niet meer mogelijk en uiteindelijk sterft Rose aan een overdosis drugs.

Wat viel op:

- Dat de auteur zoals hij hieronder ook zelf schrijft, haar steeds weer heeft geloofd en veel van haar hield. Dat hij relativerend zijn ervaringen kan beschrijven, begrip heeft voor haar problemen, maar er niet tegenop kan.
- De toevoeging aan het boek uit 2012 in 2015.

Citaten

Pag.3: 'Het oorspronkelijke boek, zoals het in 2012 verscheen was een vertelling van herinneringen aan de tijd die ik met Rose heb mogen doorbrengen. Rose, met al haar goede en minder goede kanten, heeft mijn leven bijzonder verrijkt. Maar haar verhaal begint niet met mijn verhaal en nu, Januari 2015, heb ik besloten haar leven zonder/voor mij op te tekenen. Dit vooral om een completer beeld van haar te schetsen.'

Pag.76 (60/ 2014) : 'Rose en ik deden graag en vaak gekke dingen samen, dingen die zeker niet bij een man van mijn leeftijd pasten. Om de een of andere reden hadden die dingen vaak met water te maken. Erg vreemd, daar ik watervrees heb... Zo zijn we eens op Bos en Lommerplein in een fontein gaan spelen. Ik had Freeks gitaar bij me en we maakten muziek en sprongen, spetterden en speelden in het water als twee jonge honden. We vermaakten ons kostelijk totdat daar een politieauto arriveerde en twee agenten uitstapten. Ze liepen op Rose af en vroegen om haar legitimatie.'

Pag. 110 (97/2014): 'Ik heb haar vaak bezocht in de kliniek. Elke keer dat ik haar zag was ze er nog steeds van overtuigd dat ze dood was; zij, ik en iedereen die ze kende. John zou iedereen hebben doodgeschoten. Eerlijk gezegd, als ik haar daar zo zag, was ze ook meer dood dan levend, zoals ze doelloos door de gang heen en weer liep, onder de verdovende medicijnen; uitgemergeld en in niet passende kleding die door vorige patiënten van de kliniek waren achtergelaten.'

Pag. 119 (105/2014): 'Wanneer Rose en ik samen uit waren, was zij de enige sinds negen jaar die mij zover kreeg te doen wat ik nooit deed en mezelf had beloofd nooit te zullen doen: dansen. Rose vroeg de muziek aan (meestal 'Paradise by the dashboard light' van Meat Loaf maar soms ook wel andere liedjes) en dan dansten we samen, midden in een vol café, luid meezingend in elkaars oren.'

Pag.165 (151-152/2014): '(...) maar toen ik terugkwam ontmoette Eddie mij nogal gejaagd bij de deur: "Martin, er is iets mis met Rose, ze heeft je direkt nodig!" Ik ging zo snel mijn benen mij konden dragen de woonkamer binnen en trof Rose roerloos zittend op een matras in de hoek aan, starend naar de tegenoverliggende hoek van de ruimte. (...) Uiteindelijk, toen ik dacht dat het het juiste moment was, vroeg ik haar: "Schat, wat zie je?" Ze schudde haar hoofd en zei niets. Na enig aandringen antwoordde ze mij dat ze het niet behoefde te zeggen omdat zij en ik spiritueel verbonden waren en ik wel wist wat ze zag en wat ze dacht. Spiritueel verbondenheid of niet, ik wist het inderdaad: ze was psychotisch en zag geesten en demonen. Drugs-gebruik kan blijkbaar heel lang 'goed' gaan en vervolgens een extreem andere reactie teweeg brengen.'

Extra:

Zie ook: <https://www.facebook.com/mlgharlaar> en <http://www.shopmybook.com/wwaowItems/2014/07/24/16395412411374655367000/excerpt/excerpt.pdf>

De schrijver zelf over het boek:

‘Ik heb de samenvatting van mijn boek aan mijn broer overgelaten, die overigens zelf in het verhaal voorkomt en een (psychiatrisch) verpleegkundige achtergrond heeft.

Wat betreft citaten, springen er voor mij slechts 2 echt uit, "Ik geloofde haar". Deze komt met kleine variaties een aantal keer en in verschillende situaties terug.

En dan is er nog: "De grootste van deze is de liefde" (pag. 163 van de uiteindelijke versie). Deze betreft een tatoeage die gewoonlijk door gevangenen wordt gebruikt en die niets positief betekent, voor RoSe en mij werd de inhoud omgebogen tot een liefdesverklaring.’

Het is niet mijn bedoeling mensen lessen mee te geven, hooguit begrip en de mogelijkheid bepaalde dingen in perspectief te plaatsen (wanneer zij of kennissen/familie) te maken hebben met soortgelijke problematiek.

Broer van de schrijver:

RoSe, Het hele verhaal

Dit boek is een bewerkte versie van het verhaal van Rose, waar de auteur zijn relatie beschrijft met een vrouw die door haar psychische problemen zichzelf langzaam kapot maakt. Voor de bewerking heeft de auteur, puttend uit informatie die hij tijdens zijn relatie met Rose heeft gekregen, in het kort de tijd voor hun relatie beschreven. Dit geeft de lezer een inzicht hoe Rose zo is geworden als ze is. Het gehele boek is in een no-nonsense stijl geschreven, wat even wennen is. Na tien bladzijdes wennen komt de lezer erachter dat juist dit de kracht van het boek is. Er zijn geen literaire foefjes of moeilijke stijlfiguren die van het verhaal afleiden, je krijgt als lezer het gevoel dat de schrijver gewoon voor je zit en zijn verhaal vertelt. Dit verleent het boek een gevoel van authenticiteit wat ik bij boeken over dit thema nog niet vaak meegemaakt heb. Ik had niet verwacht dat ik een dergelijk boek in één adem zou uitlezen, maar dat was toch het geval. Eenmaal luisterend naar de verteller wilde ik het verhaal ook tot het einde toe horen. Hoewel pas op het einde met zo veel woorden duidelijk wordt dat Rose een borderline stoornis had, is dit aan haar gedrag door het hele boek heen al te merken. Uit het boek blijkt ook een grote liefde die de verteller voor Rose voelde. Je weet dat het leven met haar zeker niet altijd makkelijk was, maar daarover geen enkele klacht. Integendeel, zoals de schrijver meerdere malen zegt: "ik geloofde haar".

Maar is dit boek ook aan te raden? Dat ligt er aan wat de lezer wil. Zoek je wat ontspanning, het liefst met een happy end, dan is dit boek niet het juiste. Maar een levensverhaal, zonder pretenties, wat eerlijk in taal en inhoud is, over een relatie met ups en downs, het zelfdestructieve gedrag dat personen met borderline stoornissen vaak hebben, is natuurlijk wat anders. En zo is dit boek zeker aan te raden. Mensen die zelf in een soortgelijke situatie zijn vinden hier misschien geen tips over hoe ze er mee moeten omgaan (het is geen lesboek), maar zullen zeker punten van herkenning vinden. Het kan ze het steuntje geven dat ze nodig hebben, te lezen en te merken dat

ze niet alleen staan met hun problemen. Voor professionals, die, zoals ik, door hun werk met borderliners en/of drugsgebruikers te maken hebben, geeft dit boek een inzicht in de materie, wat je door een lesboek maar moeilijk kunt krijgen.

Samengevat kan ik zeggen dat dit boek een no-nonsense boek is over een heel moeilijk thema, dat hier op een eerlijke en respectvolle manier wordt behandeld. Wil je meer weten over hoe het is om een relatie te hebben met iemand die zulke problemen heeft, of heb je zelf zulke problemen, dan zou ik dit boek zeker lezen!